

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Uzp 255/12
22.02.2013. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Vere Pešić i Olge Đuričić, članova veća, sa savetnikom suda Radojkom Marinković, kao zapisničarem, odlučujući o zahtevu R.M. iz B., koji je podnet preko punomoćnika M.S., advokata iz B., za preispitivanje sudske odluke - presude Upravnog suda 13 U 11753/11 od 22.03.2012. godine, uz učešće protivne stranke Ministarstva pravde Republike Srbije, čiji je pravni sledbenik Ministarstvo pravde i državne uprave, u predmetu imenovanja sudskog veštaka, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 22.02.2013. godine, doneo je

P R E S U D U

Zahtev se ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom, stavom prvim dispozitiva, odbijena je tužba tužilje R.M. iz B., podneta protiv zaključka Ministarstva pravde Republike Srbije broj 740-05-00763/2010-03 od 08.07.2011. godine, kojim je odbačen njen zahtev za imenovanje za sudskog veštaka za oblast ekonomsko finansijsku. Stavom drugim dispozitiva pobijane presude odbijen je zahtev tužilje za naknadu troškova upravnog spora.

Zahtev za preispitivanje presude Upravnog suda 13 U 11753/11 od 22.03.2012. godine, podnet je zbog povrede zakona, drugog propisa ili opšteg akta. Podnosilac smatra da je pogrešno Upravni sud pobijanom presudom našao da je tuženi pravilno primenio član 58. i član 127. stav 3. Zakona o opštem upravnom postupku, te da je trebalo da otvori usmenu raspravu, jer ovaj spor iziskuje posebno utvrđivanje činjenica saslušanjem stranaka. Ovo iz razloga što je tuženi dokumentaciju, priloženu uz zahtev tužilje za imenovanje, kvalifikovao kao potvrdu o radnom iskustvu, a ne i kao potvrdu u stručnim znanjima, iako iz te dokumentacije proizilazi da je tužilja radila na poslovima vršenja kontrole boniteta banaka i drugih finansijskih organizacija i ocene njihovog finansijskog stanja, iz čega proizilazi da ispunjava uslove u pogledu stručnog znanja neophodnog za upis u registar sudskih veštaka, kao i da je obavljala poslove veštačenja za potrebe opštinskih sudova i privrednog suda u Beogradu. Predlaže da Vrhovni kasacioni sud uvaži zahtev i preinači ili ukine pobijanu presudu i obaveže tuženo Ministarstvo da tužilji naknadi troškove spora.

Ministarstvo pravde i državne uprave Republike Srbije, kao pravni sledbenik Ministarstva pravde je postupajući po nalogu Vrhovnog kasacionog suda dostavilo sve spise koji se odnose na predmet upravnog spora, ali u ostavljenom roku nije dostavilo odgovor na zahtev.

Postupajući po podnetom zahtevu i ispitujući pobijanu presudu u granicama zahteva u smislu člana 54. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 111/09), Vrhovni kasacioni sud je našao:

Zahtev je neosnovan.

Prema obrazloženju pobijane presude, pravilno je odlučio tuženi organ kada je odbacio zahtev tužilje za imenovanje za sudskog veštaka za oblast ekonomsko finansijsku, primenom člana 58. stav 2. i člana 127. stav 3. Zakona o opštem upravnom postupku. Ovo iz razloga što je tužilja podnetom dokumentacijom dokazala da ispunjava uslov u pogledu potrebnog radnog iskustva, ali nije priložila ni jedan dokaz predviđen članom 7. Zakona o sudskim veštacima na osnovu koga bi se utvrdilo da poseduje stručno znanje i praktična iskustva u oblasti veštačenja za koju je podnela zahtev, niti je to učinila po pozivu tuženog da otkloni formalne nedostatke zahteva u ostavljenom roku. Ocenjujući zakonitost pobijane presude Vrhovni kasacioni sud nalazi da je ta presuda doneta bez povreda pravila postupka i uz pravilnu primenu odredaba Zakona o opštem upravnom postupku, kao i materijalnog prava na utvrđeno činjenično stanje sadržano u osporenom zaključku i spisima predmeta. Pobijanom presudom ocenjena su pitanja i okolnosti koje su mogle biti od uticaja na zakonitost osporenog zaključka i za tu ocenu su dati dovoljni i jasni razlozi, koje u svemu prihvata i ovaj sud. Vrhovni kasacioni sud je cenio navode zahteva, kojima se ukazuje da iz rešenja i odluka koje je tužilja priložila uz zahtev za imenovanje za sudskog veštaka ne proizilazi samo potvrda o radnom iskustvu već i ispunjenost uslova u pogledu stručnog znanja, pa nalazi da ovi navodi nisu osnovani. Naime, članom 6. stav 1. Zakona o sudskim veštacima („Sl. glasnik RS“ broj 44/2010), propisano je da fizičko lice može biti imenovano za veštaka ako, pored opštih uslova za rad u državnim organima propisanih zakonom, ispunjava i sledeće posebne uslove, između ostalog, da poseduje stručno znanje i praktična iskustva u određenoj oblasti veštačenja. Članom 7. istog zakona propisano je

da stručna znanja i praktična iskustva za određenu oblast vešačenja kandidat za veštaka dokazuje objavljenim stručnim ili naučnim radovima, potvrdom o učešću na savetovanju u organizaciji stručnih udruženja kao i mišljenjima ili preporukama sudova ili drugih državnih organa stručnih udruženja, naučnih ili drugih institucija ili pravnih lica u kojima je kandidat za veštaka radio, odnosno za koje je obavljao stručne poslove. Iz navedenih zakonskih odredbi proizilazi da je zakonodavac izričito i jasno propisao kojim dokazima kandidat za veštaka dokazuje ispunjenost uslova u pogledu stručnog znanja i praktičnog iskustva, te se i po nalaženju Vrhovnog kasacionog suda, ispunjenost ovih uslova ne može posredno utvrđivati iz drugih dokazao, na koje se pogrešno ukazuje u podnetom zahtevu. Kako iz dostavljenih spisa proizilazi, a podnosilac zahteva u zahtevu kao ni u tužbi ne spori da uz zahtev za imenovanje od 21.10.2010. godine, kao ni uz akt od 02.06.2011. godine, koji je dostavila na traženje tuženog od 11.05.2011. godine, u smislu člana 58. Zakona o opštem upravnom postupku, da otkloni formalne nedostatke zahteva od 21.10.2010. godine, nije priložila nijedan dokaz o ispunjenosti uslova u pogledu stručnog znanja i praktičnog iskustva, propisan članom 7. Zakona o sudskim veštacima, osnovano je, po oceni ovog suda, Upravni sud zaključio u pobijanoj presudi da je tuženi pravilno primenio odredbe člana 58. stav 2. i člana 127. stav 3. Zakona o opštem upravnom postupku, kada je osporenim zaključkom odbacio zahtev tužilje za imenovanje za sudskog veštaka, kao i da tim zaključkom nije povređen zakon na njenu štetu.

Cenjeni su navodi zahteva da je Upravni sud povredio pravila postupka time što nije održao javnu raspravu, pa Vrhovni kasacioni sud nalazi da su ovi navodi neosnovani. Ovo iz razloga što se Upravni sud pri rešavanju po tužbi pozvao na odredbu člana 33. stav 2. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 111/09) kojom je propisano da sud rešava bez održavanja usmene rasprave samo ako je predmet spora takav da očigledno ne iziskuje neposredno saslušanje stranaka i posebno utvrđivanje činjeničnog stanja ili ako stranke na to izričito pristanu. Imajući u vidu da je Upravni sud pravilno našao da su odlučne činjenice u upravnom postupku utvrđene potpuno i da pružaju pouzdan osnov za ocenu zakonitosti osporenog zaključka, po nalaženju ovoga suda time što javna rasprava nije održana nisu povređena pravila postupka koja su od bitnog uticaja na rešenje stvari.

Sa iznetih razloga, nalazeći da navodi zahteva ne mogu dovesti do drugačije odluke suda po ovom zahtevu, Vrhovni kasacioni sud je na osnovu člana 55. stav 1. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u dispozitivu ove presude.

Imajući u vidu odluku datu u dispozitivu presude sud nije posebno razmatrao zahtev podnosioca zahteva za naknadu sudskih troškova u postupku po ovom zahtevu.

PRESUĐENO U VRHOVNOM KASACIONOM SUDU

dana 22.02.2013. godine, Uzp 255/12

Zapisničar,

Radojka Marinković,s.r.

Predsednik veća - sudija,

Snežana Živković,s.r.